

idet 20 (SF, FP, EL og DF) stemte for, 97 (S, V, KF, RV og CD) imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Man gik derefter til dagsordenens punkt 1, der var:

1) Tredje behandling af lovforslag nr. L 57: Forslag til lov om Folketingets Ombudsmand. Af Erling Olsen (S), Ivar Hansen (V), Henning Grove (KF), Margrete Auken (SF) og Kirsten Jacobsen (FP).

(Fremsat 2/11 95. Første behandling 15/11 95. Betænkning 14/5 96. Anden behandling 23/5 96).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Søren Søndergaard (EL):

Vi skal have færdigbehandlet et nyt lovforslag til ombudsmandslov, og vi lovede under andenbehandlingen at redegøre for vores endelige stilling her ved tredjebehandlingen.

Som udgangspunkt er Enhedslisten positiv over for ombudsmandsinstitutionen, det, som den står for, og det, den gør, men om det lovforslag, som her foreligger, må vi sige, at trods positive elementer, først og fremmest med hensyn til Ombudsmandens indseende med kommunerne, er der noget negativt i lovforslaget, som overskygger det andet, nemlig at det indeholder en afgørende forringelse, som oven i købet rammer de svageste og mest udsatte grupper i Danmark, nemlig asylsøgere.

Sådan set kan man sige, at det er et selvskabt problem, at det er nødvendigt at indskrænke asylsøgere muligheder for at klage til Ombudsmanden. Der har været diskuteret muligheder for at øge den kapacitet, som ombudsmandsinstitutionen har, f.eks. ved at åbne mulighed for en viceombudsmand, som kunne være udpeget af Ombudsmanden selv, og andre ting. Det har et flertal i udvalget ikke ønsket; det har ønsket at holde fast i, at der kun må være én eneste ombudsmand, og det kapacitetsproblem, der følger deraf, har man så valgt at løse ved at skære ned på asylsøgere muligheder for at klage til Ombudsmanden.

Hvad har begrundelsen været for dette lovforslag? Der har været to: For det første at asylsøgere i forvejen gennemgik en behandling i noget, der var domstolslignende, nemlig Flygtningenævnet. Det må siges at være en sandhed med meget store modifikationer, som vi også har redegjort for i vores betænkningens bidrag. Her skal jeg blot henlede opmærksomheden på, at det er sådan i Flygtningenævnet, at man bruger udtalelser, som allerede er afgivet til Udlændingestyrelsen, uden at flygtningene har været i nærheden af advokatbistand. Det vil sige, at der absolut ikke er tale om noget, som vi normalt vil forstå som retsgarantier.

Det andet argument, man har brugt, er, at der ikke er mange flygtningesager, hvor Ombudsmanden har givet klageren medhold. Det mener vi er en fuldstændig forkert indstilling, for det, der selvfølgelig er det afgørende, er den præventive virkning, det har, at man kan klage til Ombudsmanden. F.eks. er det kendt, at sager, hvori Flygtningenævnet har meddelt afslag, som senere er blevet indbragt for Ombudsmanden, er blevet taget tilbage i Flygtningenævnet og har fået en ny afgørelse, inden de er blevet realitetsbehandlet hos Ombudsmanden. Det vil sige, at den mulighed, at man kan klage til Ombudsmanden, har en generel præventiv virkning på Flygtningenævnets arbejde, og det er den generelle præventive virkning, som nu forsvinder.

Flertallet har så fundet et figenblad for sin holdning, idet man i sin flertalsbetænkning skriver, at man meget nøje vil følge, hvordan arbejdet vil foregå i Flygtningenævnet fremover. Det må vi sige er rimelig utroligt. Nu er vi her i denne sal gang på gang blevet tudet ørerne fulde af meldinger om, at nævnet er fuldstændig uafhængigt og uberørt af menneskehånd, og derfor må vi spørge flertallet: Skal der nu til at laves om på den praksis? Skal Retsudvalget til at følge med i møderne i nævnet, eller hvordan har man tænkt sig at følge udviklingen? For os at se ligner det snarere et figenblad, man ønsker at stille op med, end noget, der har en reel virkning.

Flertallet i denne sal ønsker at underminere asylansøgere rettigheder. Det er deres ret at gøre det, vi har til gengæld retten til at gå imod, og den vil vi selvfølgelig benytte os af.

Så har jeg selvfølgelig noteret mig SF's angreb på Enhedslisten under andenbehandlingen, men jeg vil bare sige, at det er den slags angreb, der får én til at føle sig så glad over at være medlem af Enhedslisten.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg synes, jeg skylder at svare hr. Søren Søndergaard på noget af det her, idet Det Radikale Venstre jo er med i det flertal, som accepterer, at adgangen til at klage over Flygtningenevnets afgørelse fjernes.

Vi mener stadig væk, at det vil have en ganske stor præventiv effekt mod dårlige og forkerte afgørelser, at Ombudsmanden bevarer sin egen drift-adgang, og jeg synes også, jeg vil slå fast, så ingen kan misforstå det, at der stadig kan klages over den administrative behandling af asylansøgerne. Der er nogle, der har ment, at en ny tamilsag ikke ville kunne tages op af Ombudsmanden på grund af det her. Det passer altså ikke, for den var i den administrative del af det.

Jeg håber, at hr. Søren Søndergaard og hans parti vil være med på det hold, som vil gøre alt, hvad det kan, for at sørge for, at der iagttages domstolslignende procedurer ved nævnet, og som måske også endda – det vil vi i hvert fald i Det Radikale Venstre – vil fortsætte bestræbelserne på at gøre det endnu mere domstolslignende. For det er rigtigt, at det i øjeblikket ikke er en domstol, men vi mener, det er domstolslignende i et sådant omfang, at det er acceptabelt og forsvarligt at foretage den ændring i klageadgangen, som vi her går ind for.

Margrete Auken (SF):

Adrenalin er en kostbar væske, så man skal passe på, hvem man giver adgang til den, og jeg må indrømme, at jeg var glad for, at hr. Bjørn Elmquist lige kom imellem, inden jeg svarede på hr. Søren Søndergaards ubehagelige indlæg.

Hr. Søren Søndergaard forholdt sig overhovedet ikke til det, vi havde lavet i dette lovforslag, nemlig at vi har udvidet Ombudsmandens kompetence ganske betydeligt, og det er det, det her har drejet sig om. Hr. Søren Søndergaard optrådte her, som om det havde drejet sig om at pille Flygtningenevnet ud af ombudsmandsloven, og det er hamrende usagligt, populistisk og plat; så er det sagt.

Jeg kan godt se, at hr. Søren Søndergaard mener, at han har stor fordel af – nu kommer han alligevel ind til min adrenalin, kan jeg høre, så må jeg hellere ned igen – at kunne gå ud og køre denne popsag, og det lyder næsten, som om hr. Søren Søndergaard hellere ser, at der på flygtningenes gravsten står, at de havde ret, end at han er villig til nu at benytte sig af de muligheder, vi faktisk har åbnet for i denne sag.

Lad mig sige allerførst: Vi er og forbliver meget tilfredse med, at vi har fået et bredt flertal for udvidelsen af Ombudsmandens kompetence, vi er glade for, at der ikke er andre end Enhedslisten, der mener, at det er en ubetydelighed, og vi har bøjet os for det argument, at der kun skulle være én ombudsmand.

Jeg kunne godt have været med til en viceombudsmand. Jeg synes ikke, det var så vigtigt, at vi skulle sige, at hvis vi ikke kunne få det, ville vi ikke have udvidelsen. Det er det, hr. Søren Søndergaard siger. Vi måtte ind og se på, hvad der var af store arbejdsområder, og der var Flygtningenevnet.

Når hr. Søren Søndergaard siger, at det havde været en vældig god beskyttelse af flygtningene, at de kunne klage til Ombudsmanden, er det jo ikke rigtigt. Et hav af sager er blevet indbragt, og det er i meget få, det har givet resultat, og de resultater, det har givet, har kun i meget sjældne tilfælde betydet bedre vilkår for asylsøgerne. Ombudsmanden har reelt fungeret som et umådelig langsommeligt gummitempel. Det kan man ikke bebrejde Ombudsmanden; man kan måske bebrejde os, at vi har et system, der er så dårligt.

Til det, vi nu har gjort, havde jeg egentlig håbet, at hr. Søren Søndergaard ville sige: O.k., jeg ville godt have været fri, men jeg vil tage del i arbejdet, for at det bliver forbedret. Det, vi har gjort, er, at vi har sikret Ombudsmandens egen drift. Det vil sige, at hr. Søren Søndergaards eksempel med den præventive virkning, som jeg er enig i, er der endnu, medmindre vi får en fuldstændig snorkovende ombudsmand, og det håber jeg ikke hr. Søren Søndergaard vil medvirke til for at få ret i sine uhyrligheder.

Det andet, vi har fået, er dette, at vi skal følge med. Det betyder jo ikke, at vi skal blande os i det daglige arbejde, og det ved hr. Søren Søndergaard også godt, men det betyder bl.a., at det udmærkede eksempel, hr. Søren Søndergaard har brugt, tog vi alvorligt i Retsudvalget. Hvis hr. Søren Søndergaard selv var med i det – men jeg tror, vi kan klare os uden – kunne det betyde, at vi nu begyndte at kigge på disse ting.

Jeg har talt med flere flygtningeorganisationer – jeg har ikke lyst til at sige hvem – og de er meget opsat på, at vi nu begynder at kigge på det her. En af grundene til, at der har været meget lidt kritik af det, vi har lavet, er, at de ikke vil støtte det offentligt, og det skal de heller ikke.

Jeg så godt, at hr. Brian McGuire – ikke hr., han er ikke hr. i denne sammenhæng, vi bruger kun uforskammede tiltaleformer til hinanden, når vi er herinde – men Brian McGuire skrev forleden dag i Politiken. Han forholdt sig ikke til, hvad det var, vi havde lavet i hele denne lov, men udelukkende til det, som hr. Søren Søndergaard også gjorde.

Jeg synes ikke, det er svært at svare Brian McGuire. Jeg tror, han er et så ordentligt menneske, at han heller ikke har andre interesser end flygtningene i denne sag, og vi kunne sige o.k., det er så vilkårene, jeg vil godt deltage i det arbejde, som et flertal i Folketinget har påtaget sig, men vi har holdt godt øje med, hvad der sker. Der er oven i købet et flertal inden for dette flertal, der har lovet hinanden – det fremgik også af andenbehandlingen – at vi vil gøre noget yderligere for, at retsgarantierne bliver forbedrede i det her.

Jeg kan ikke forstå, at hr. Søren Søndergaard ikke synes, det er godt, at det her sker. Men da det åbenbart er vigtigere at have nogle flotte signalværdier end at redde ombudsmandsloven, borgernes rettigheder og for den sags skyld næsten også redde asylsøgenes forbedrede vilkår, som vi kan få ud af det her, må hr. Søren Søndergaard tage sin fribillet i fred og ro.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu er der jo ikke behov for, at vi redder ombudsmandsloven eller ombudsmandsinstitutionen. De eksisterer jo ganske uanset, hvad vi vedtager her i dag.

Så vil jeg sige til hr. Bjørn Elmquist og til fru Margrete Auken: Når nu dette spørgsmål er så lille, så ubetydeligt og så ligegyldigt, hvorfor har Det Radikale Venstre og SF så overladt det til Fremskridtspartiet, Dansk Folkeparti og Venstre at komme på denne idé? Hvorfor har de ikke selv stillet forslaget, når det nu er så ligegyldigt?

Man kan læse op, hvad fru Margrete Auken sagde under andenbehandlingen. Fru Margrete Auken sagde: »Men derudover har vi jo altså så, som ingen kan være i tvivl om, også måttet betale en pris. Har denne været for høj? Der er ingen tvivl om, at vi helst var fri. Der er ingen tvivl om, at SF helst var fri.«

SF har valgt at betale en pris for at få noget andet igennem. Vi synes ikke, at den pris skulle betales. Det er det, diskussionen handler om. Men giver det virkelig fru Margrete Auken ret

til på denne måde at sige, at Enhedslistens syn på dette spørgsmål er fuldstændig ude i hampen, fordi vi ikke har villet betale den pris, som fru Margrete Auken var villig til at betale på asylansøgenes vegne? Det interessante er jo, hvordan fru Margrete Auken kan føle, at hun har ret til at betale den pris på asylansøgenes vegne.

Det synes fru Margrete Auken hun har. Vi synes ikke, at vi har, selv om vi da, hvad jeg også sagde i mit første indlæg – jeg beklager, at fru Margrete Auken ikke hørte det på grund af støjen i lokalet – er meget glade for, at Ombudsmanden har fået indseende med kommunerne. Vi synes, det er vældig godt, men vi vil ikke for den fordel betale en pris, der går ud over dem, som er allersvagest i samfundet.

Det er måske ikke bare på dette område, men også på andre områder, der er ved at være den forskel på SF og Enhedslisten, at vi ikke ønsker at betale prisen.

Formanden:

Støjniveauet i salen er ikke acceptabelt!

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Den pris, SF har betalt, er, at SF's image har et problem; det er ikke flygtningene. Den pris, Enhedslisten ikke ville betale, var en imagepris. Skal vi nu ikke holde det fuldstændig fast? Det siger sig selv, at hvis SF havde registreret, at det her var for stor en belastning eller overhovedet en alvorlig belastning for flygtningene, havde vi ikke gjort det.

Jeg kan ikke begribe, at hr. Søren Søndergaard ikke kan høre det, og jeg synes, det er patetisk og vammelt at høre hr. Søren Søndergaard stå her og puste sig op, som om han forsvare flygtningene. Det eneste, hr. Søren Søndergaard forsvare, er Enhedslistens image. Så siger man, vi kunne have fået det igennem med kommunerne, selv om vi ikke havde betalt den pris, som er en imagepris. Det er altså signalværdien, som er svær. Den er svær, og det er det, som hr. Søren Søndergaard udnytter på det mest skamløse.

Hvis ikke vi havde villet betale det, havde vi ikke fået det andet igennem. Så kan hr. Søren Søndergaard sige, at det så også er lige meget, for Ombudsmanden er der alligevel. Ja, men altså med en utrolig indskrænket kompetence.

Vi synes, at det er en rigtig og relevant pris, vi har betalt. Vi tager det gerne på os, og vi tager

også denne diskussion og en diskussion i pressen på os, for vi forsvarer det. SF forsvarer ikke flygtningene, for flygtningene er ikke ret meget mere udsat, hvis de overhovedet er det. Måske er der endda oven i købet en forbedret situation i det, der er sket; men prisen er grim, bl.a. fordi hr. Søren Søndergaard kan stå her og slå plát på den.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg vil holde mig fra de mere polemiske dele af denne debat og igen prøve at svare hr. Søren Søndergaard så sagligt, det kan lade sig gøre, uden at referere direkte fra vores forhandlinger i udvalget.

Fra start af har det dog været tanken, at man skulle overveje, om der ikke var nogle domstolslignende instanser blandt de nævn og kommissioner, som findes i dansk ret, som i øjeblikket er omfattet af klageadgangen til Ombudsmanden. Vi opstillede med hjælp af professor Bent Christensen, som var formand for det udvalg, der har lavet betænkningen om det nye ombudsmandslovudkast, en række kriterier for at se, hvad der skulle til, for at sådanne nævn kunne siges at have en domstolslignende karakter.

Det, der toppede den liste fra begyndelsen, var ikke inspireret af Venstres, Fremskridtspartiets eller Dansk Folkepartis ideer, men af en saglig, seriøs gennemgang med hjælp af vores uafhængige ekspert, professor Bent Christensen. Vi nåede frem til, at Flygtningesnævnet var det, der toppede denne liste.

Jeg er sikker på, at hr. Søren Søndergaard ikke vil benægte, at sådan har forløbet været.

Derfor mener vi i Det Radikale Venstre – og jeg tror også hele flertallet – at der er gode, seriøse, saglige argumenter for at fastslå, at ingen går for nær ved, at vi fjerner adgangen til at indklage nævnets afgørelser for Ombudsmanden.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Det var ret utroligt at høre hr. Søren Søndergaards indlæg heroppefra. Jeg synes, hr. Søren Søndergaard plejer at være præget af en vis form for saglighed; den svigtede ham i dag.

Der er nok én ting, hr. Søren Søndergaard ikke har forstået, som er vigtig for os andre: Ombudsmandslovgivning adskiller sig fra al anden lovgivning ved, at det, om jeg så må sige,

er Folketingets egen lovgivning. Vi giver nogle bemyndigelser til en person, som skal arbejde på vore vegne for at sikre menneskers forhold over for administrationen, og vi anser det for ekstremt vigtigt, at der er så bred en opbakning som overhovedet muligt i Folketinget bag ombudsmandsinstitutionen og bag den ombudsmand, vi vælger til at varetage jobbet.

Jeg sagde ved førstebehandlingen, at når man som i denne sag vil, at 7, 8 partier, som ser ret forskelligt på en række ting, skal finde sammen, må man give og tage, og den pris, vi har været med til at betale, har været, at Flygtningesnævnets afgørelser ikke kan påklages til Ombudsmanden.

Den tanke er ikke groet i vores have. Vi havde hellere været den foruden, men vi har måttet sætte os ned og vurdere, hvad vi syntes var vigtigt og vigtigst, og vi finder altså den brede opbakning bag Ombudsmanden uhyre vigtig.

Så er det jo ikke noget nyt spørgsmål, om nævnet skal være under Ombudsmandens kompetence eller ej. Betænkningen, der ligger bag lovforslaget, peger selv på den tanke, og der var faktisk også engang en formand for Flygtningesnævnet, som var i disput med den daværende Ombudsmand, idet formanden for Flygtningesnævnet hævdede, at nævnet ikke faldt ind under Ombudsmandens kompetence og ikke burde gøre det.

Hr. Søren Søndergaard kan så selv give sig til at undersøge, hvor den daværende formand for Flygtningesnævnet, som havde disse synspunkter, er placeret i dag. Det har faktisk været en tanke, der har været drøftet gennem mange år.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Først til fru Dorte Bennedsen: Jeg synes, fru Dorte Bennedsen skal oplyse Folketinget om, hvad Indenrigsministeriets indstilling var til en ændring af dette punkt, hvor man fjernede flygtninges muligheder for at klage til Ombudsmanden, om det var noget, der vakte begejstring i Indenrigsministeriet. Det synes jeg fru Dorte Bennedsen skal redegøre for; det var hende, der undersøgte det i sin tid.

Så vil jeg minde hr. Bjørn Elmquist om, at vi behandlede dette lovforslag i forrige samling, og at der ved afslutningen af den samling blev lavet en betænkning, og i den betænkning var der et særskilt betækningsbidrag fra Enhedslisten, hvor vi anfægtede nødvendigheden af at fjerne områder, idet vi åbnede for den mulighed

at have mere end én ombudsmand, f.eks. en viceombudsmand ud over ombudsmanden.

Derfor er det problem, som et flertal har skabt, og som et flertal løser, altså ikke Enhedslistens problem. Det er flertallets problem, det har flertallet så valgt at løse, og det er så o.k.

Jeg forstår simpelt hen ikke det, fru Margrete Auken siger. Altså på den ene side er det, Enhedslisten siger, skamløst og idiotisk, og på den anden side er den eneste grund til, at vi siger det, at vi vil pleje vores eget image. Undskyld, men hvem er det, fru Margrete Auken tror vi tiltrækker? Det er altså folk, der bliver trukket af, at vi opfører os skamløst og idiotisk. Jeg forstår det simpelt hen ikke; der er hverken hoved eller hale i det.

Det korte af det lange er, at der her skulle handles efter SF's opfattelse. SF var villig til at handle, og det solgte noget. Det var ikke glad for at sælge det, men det solgte det.

Enhedslisten er ikke noget købmansparti.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Man skal øjensynlig opleve adskillige særheder i dag. I de år, jeg har været medlem af Folketinget, har der været nogle uskrevne spilleregler, der sagde, at de interne politiske drøftelser, man havde i et udvalg eller politikere imellem, forblev dér. De gælder ikke for hr. Søren Søndergaard, forstår jeg, for nu beder han mig gå op og svare på et spørgsmål, der klart hører til i den afdeling, hvor man i hvert fald efter mine spilleregler beholder drøftelserne på det niveau, hvor de har været ført.

Men jeg skal meget gerne svare hr. Søren Søndergaard, for det er korrekt, at Retsudvalget bad mig som repræsentant for Retsudvalget tage op over for indenrigsministeren, at man havde disse overvejelser. Det er også korrekt, at indenrigsministeren – og det kan ikke komme bag på hr. Søren Søndergaard, hvis han har læst min ordførertale ved anden behandling – der faktisk har samme partifarve som jeg selv, ikke syntes, at det var en blomst, der havde blomstret i vores baghave.

Hr. Søren Søndergaard ved også godt, at jeg kom tilbage og sagde både på indenrigsministerens og på mine egne vegne, at vi kunne acceptere det, selv om vi hellere havde været det foruden. Så der var et ja fra Indenrigsministeriet.

I øvrigt håber jeg, det er sidste gang, at hr. Søren Søndergaard bryder spillereglerne på den måde, han har gjort det i dag.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Nu var det ikke en betænkning, men en beretning, Retsudvalget afgav sidste år. Betænkninger afgiver vi jo kun, når der er beslutningsforslag eller lovforslag, der skal videre til anden behandling.

Men det er rigtigt, at dér udtrykte Enhedslisten klart sin holdning, og det gjorde flertallet også ved den lejlighed, heri også mit parti. Jeg vil på ingen måde bestride Enhedslistens ret til at have det synspunkt, som den har her. Jeg prøver på at forsvare det saglige i det og vil i den sammenhæng også erindre om, at meningen jo er, at vi skal tage fat i de andre nævn og komiteer, som også har en domstolslignende karakter. Den proces er ikke færdig, den vil blive fortsat, og hvis vi undervejs også kan få forøget deres domstolslignende karakter, ligesom vores mål er med Flygtningesnævnet, er det godt.

Jeg vil slutte min deltagelse i denne debat nu med at sige, at jeg altså forstår, at hr. Søren Søndergaard ikke bestrider det saglige i det, jeg fremsillede før. Det hørte jeg i hvert fald ikke her fra talerstolen.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Det gode ved denne debat er, at vi får opklaret, hvor de reelle uenigheder er. Det kan nu høres, at Enhedslisten ikke synes, at det, at folk får lejlighed til at klage over amters og kommuners afgørelser, er af betydning.

Dér er vi uenige. SF syntes, at det var meget, meget vigtigt, at ombudsmandsloven igen kom til at dække en stor del af den offentlige forvaltning og også amter og kommuner, som har fået stadig mere.

Så kan man godt sige »et købmansparti«. Det er klart, at hvis man ikke synes, man får noget, når man køber, var man jo bare en tokkenok, og hvis Enhedslisten ikke syntes, den ville have fået noget som helst for at få nogle skrammer i imaget, ville det også have været smaske dumt af dem at være med i dette flertal. Det er altså o.k., at Enhedslisten ikke hører hjemme i det flertal, der siger, at det er vigtigt, at vi får restaureret ombudsmandsloven, så den igen kommer til at dække alt dette. Det stemmer ikke, som hr. Søren Søndergaard siger, at vi havde fået dette igennem, selv om vi ikke havde været med til at forhandle.

SF sagde på et meget tidligt tidspunkt: Der er ikke stemning for, at vi udvider ombudsmandens, om jeg så må sige, arbejdskraft ved at indføre en viceombudsmand. Det havde jeg ikke haft noget imod, men jeg må da se i øjnene, at der altså er grænser for, hvor meget man kan med sine 13 mandater. Vi måtte derefter også indse, at vi var nødt til at gå ind i nogle forhandlinger for at få Venstre og De Konservative eller i hvert fald ét af de store borgerlige partier med på at få udvidet Ombudsmandens kompetence. Det er så vigtigt et område, og det er så vigtigt for SF, at det gør vi gerne, og vi ser, hvordan kan vi gøre det på en måde, så skaden er mindst.

Det var i det forløb, at vi så kom frem til, at her var signalværdien stor. Det tror jeg var en af grundene til, at Venstre og De Konservative var glade for det, og jeg ved da godt, at signalværdien var væmmelig for SF, og der er garanteret mange SF'ere, der har skrevet breve. Det har de også til os, og vi har forklaret, hvad det er, vi har gjort. Vi har også fået svar tilbage, at nu kan de godt forstå det.

Det har været vigtigt for os at få denne udvidelse igennem, og vi har ikke betalt den pris, der hedder »flygtningenes retssikkerhed«, for den er ikke forringet. Den er måske forbedret, men den er i hvert fald ikke forringet. Det, vi har betalt, er, sådan et »vi er de gode«-image, og det vil Enhedslisten ikke betale, og det er tydeligvis, fordi den ikke mener, at borgernes ret til klage over amternes og kommunernes afgørelser er værd at tage med.

Jeg synes, det er fair, at vi nu får synliggjort, hvor det er, vi er uenige, for der er jo ingen grund til at lade det hele havne i netop image-skænderier. Jeg synes, det er godt, at vi får det tydeliggjort, og som sagt er SF forholdsvis tryk ved, at vi kan passe arbejdet op i Flygtninge-nævnet.

Så vil jeg godt lige sige til hr. Bjørn Elmquist, at vi altså ikke har givet garanti for, at vi nu begynder at tage flere af disse nævn ind. Det synes jeg ikke skal være taktikken i det. Lad os nu bare se i øjnene, hvad det er, det her drejer sig om.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 107 stemmer (S, V, KF, SF, RV, FP, CD og DF) mod 3 (EL).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Tredje behandling af lovforslag nr. L 237: Forslag til lov om ændring af lov om forsikring mod følger af arbejdsskade. (Almindelig lov-revision).

Af socialministeren (Jytte Andersen, fg.).
(FremSAT 10/4 96. Første behandling 18/4 96. Betænkning 28/5 96. Anden behandling 29/5 96. Tillægsbetænkning 29/5 96).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Karen Højte Jensen (KF):

I begyndelsen af maj måned stillede udvalget et spørgsmål til justitsministeren for at få en vurdering af hjemmelsgrundlaget for Arbejdsskade styrelsens hidtidige praksis i forbindelse med de såkaldte midlertidige afgørelser om erstatning for erhvervsevnetab.

Desværre gik der 3 uger, inden vi fik svar, hvilket har betydet, at det har været meget vanskeligt at få tid til her i sidste fase at få afklaret en række problemstillinger. Og sidst har vi i går fået et svar på spørgsmål 29 til socialministeren, og efter det mener jeg, at der er skabt en vis usikkerhed. Det er derfor nu svært for os at gennemskue, hvad der er praksis og ikkepraksis, og hvilke hjemmelsgrundlag forskellige afgørelser hviler på. Vi vil nu granske det her nøjere og så eventuelt tage sagen op igen ved den kommende revision af arbejdsskadeloven.

Vi er kede af, at ministeren ikke havde gennemanalyseret grundlaget i forbindelse med arbejdsmarkedsbidrag, men vi har en forventning om, at ministeren, så snart arbejdsgruppen